

РЕШЕНИЕ

№ 1066

гр. София, 28.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-23, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анна Ненова

при участието на секретаря Димитринка Анг. И.а
като разгледа докладваното от Анна Ненова Търговско дело №
20221100900650 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД, и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

В исковата си молба ищецът „С.А.“ ЕООД твърди, че страните са сключили договор за изграждане на тръбопроводи от неръждаема и др. стомана на обект: „Инсталация за производство на етерични масла“. Цената на договора е била в размер на 85 000 лева без ДДС. Към датата на възлагане на поръчката ответникът е заплатил авансово сумата от 24 742 лева без ДДС, за което е била издадена фактура № 0000002643/23.08.2019г. След изграждане на тръбопроводите ищецът е издал на ответника фактура № 0000002764/31.12.2019г. за остатъка от дължимата по договора сума в размер на 72 309. 60 лева с ДДС и с падеж на задължението датата на издаване на фактурата. По фактурата са били извършени две плащания на суми от по 18 000 лева на 24.01.2020г. и на 05.03.2020г.

Ищецът претендира сумата от 36 309. 60 лева с ДДС остатък от останалата неплатена главница по договора между страните по фактура № 0000002764/31.12.2019г., а при допуснатата от ответника за забава - 482. 10 лева обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 72 309. 60 лева по фактурата от 31.12.2019г. за периода от 01.01.2020г. до 24.01.2020г., 618. 58 лева законна лихва за забава за периода от 25.01.2020г. до 05.03.2020г. върху остатъка по неплатената към 25.01.2020г. главница от 54 309. 60 лева и 7 696. 23 лева законна лихва за забава, начислена за периода от 06.03.2020г.

до датата на исковата молба, върху дължимия остатък от неплатената към 06.03.2020г. главница от 36 309. 60 лева и със законната лихва за забава върху тази сума от датата на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

Претендират се и направените по делото разноси.

Също съгласно изложеното в исковата молба между страните са водени разговори за заплащане на възнагражденията, но ответното дружество не е платило дължимите суми, като междувременно е бил вписан и нов едноличен собственик на капитала.

Ответникът „П.Е.“ ЕООД не е дал отговор на исковата молба.

По предявените искове

Съдът като съобрази фактите и доказателствата по делото, поотделно и в тяхната съвкупност, възприема от фактическа страна следното:

Ищецът е търговско дружество с предмет на дейност включително производство на стоки за бита и промишлеността, преработка и търговия с метали, а ответникът – търговско дружество с предмет на дейност строителство, ремонт, търговия и посредничество.

Във връзка с изграждането на дестилерия за етерични масла в розоварна в с. Баня, Карловско, ответникът е възложил на ищеца изграждането на тръбопроводи от неръждаема и др. стомана за сума от 102 000 лева с ДДС, от които 29 690. 40 лева, платими авансово.

За авансово дължимата сума от ищеца е била издадена данъчна фактура № 0000002643/23.08.2019г. с получател ответникът. Фактурата е била приета от него и сумата по фактурата - платена на датата на издаване. Данъчната фактура е била осчетоводена, ответникът е включил фактурата в Дневник за покупките по ДДС за м.08.2019г., тя е била отразена в справка –декларация по ДДС и данните са били подадени в ТД на НАП с уведомление, при ползване от ответника на данъчен кредит.

Към 30.12.2019г. възложената работа е била изпълнена от ищеца (инсталацията е била изцяло изградена) и приета от ответника, за което е бил съставен приемо-предавателен протокол от 30.12.2019г.

На 31.12.2019г. от ищеца е била издадена данъчна фактура № 0000002764/31.12.2019г. за остатъка от дължимата за работата сума - 72 309. 60 лева с ДДС. Като падеж на задължението във фактурата е била посочена датата 31.12.2019г.

Не се установява фактурата да е била осчетоводявана при ответника. Въз основа на нея не е бил ползван данъчен кредит.

Обстоятелствата се установяват от представените по делото фактури, заключението на изслушаната съдебно-счетоводна експертиза на вещото лице В. Г., неоспорено от никоя

от страните, както и разпита като свидетел на А.А.Х., съдружник в ищцовото дружество, заемал длъжността „ръководител инженеринг“ в процесния период, свидетелствал подробно за изграждането на тръбопроводите на обект „Инсталация за производство на етерични масла“. Обстоятелствата не се оспорват от ответника по делото.

На 24.01.2019г. и на 05.03.2020г. от ответника са били платени суми от по 18 000 лева от останалото уговорено възнаграждение. Плащанията са признати от ищеца по делото, както и са потвърдени от изслушаната съдебно-счетоводна експертиза.

За времето от 01.01.2020г. до 23.01.2020г., включително, върху сумата от 72 309. 60 лева е изтекла законна лихва за забава в размер на 461. 98 лева, съответно на промените в основния лихвен процент за периода; за времето от 25.01.2020г. до 04.03.2020г., включително, върху сумата от 54 309. 60 лева е изтекла законна лихва в размер на 603. 44 лева; а за времето от 06.03.2020г. до 05.04.2022г., включително, датата преди предявяване на исковата молба, върху сумата от 36 309. 60 лева е изтекла лихва за забава в размер на 7 413. 21 лева. В този смисъл също е заключението на вещото лице по изслушаната съдебно-счетоводна експертиза. За периода от 13.03.2020г. до 08.04.2020г. не е изчислявана законна лихва съобразно ЗМДВИП.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът намира следното:

Страните, търговски дружества, са обвързани от договора за изграждане на тръбопроводи от неръждаема и др. стомана на обект: „Инсталация за производство на етерични масла“, съгласието за който е било постигнато изрично. Предвид съдържанието на съществените уговорки по договора – изграждане от ищеца на инсталацията, за което от ответника е дължимо възнаграждение (102 000 лева с ДДС), се касае за договор за изработка по смисъла на чл. 258 и сл. от ЗЗД. Договорът е търговска сделка, сключена между търговци и свързана с упражняването от тях занятие (чл. 286, ал. 1 от ТЗ).

В изпълнение на договора ищецът-изпълнител е изградил инсталацията и ответникът, приел работата, е дължал плащането ѝ с начисления ДДС по издадените от ищеца данъчни фактури (фактура № 0000002643/23.08.2019г. и фактура № 0000002764/31.12.2019г.) - чл. 266, ал. 1, вр. чл. 264, ал. 1 от ЗЗД, и ЗДДС.

Като е платил аванс от 29 690. 40 лева на 23.08.2019г. и направил две допълнителни частични плащания от по 18 000 лева на 24.01.2020. и на 05.03.2020г., ответникът е останал задължен за разликата от 36 309. 60 лева с ДДС. Предявеният иск по чл. 79, ал. 1, вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД за плащане на тази сума е основателен.

Осчетоводяването при ответника на издадената от ищеца фактура от 23.08.2019г. за авансово плащане е извънсъдебно признание за сключения договор (за сумата от ответника

е бил ползван и данъчен кредит), а двете частични плащания след издаването на втората фактура, освен за сключване на договора, и за извършване на работата от ищеца и нейното одобрение от ответника, съответно за дължимост на цялото уговорено възнаграждение. По делото обстоятелствата не са и оспорвани.

Съгласно разпоредбата на чл. 303а, ал. 1, изр. 1 от ТЗ, страните по търговска сделка могат да договорят срок за изпълнение на паричните задължения не повече от 60 дни. В случая в издадената от ищеца фактура № 0000002764/31.12.2019г. е бил посочен падеж на плащане 31.12.2019г. Този падеж не се оспорва от ответника, при което следва да се приеме, че денят за изпълнение на задължението за заплащане на окончателното възнаграждение е бил определен и ответникът – длъжник е изпаднал в забава след изтичането му (чл. 84, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 288 от ТЗ), при което ищецът – кредитор има право на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата (чл. 309а, ал. 1, изр. 1 от ТЗ) – 01.01.2020г. Лихвата е в размера по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 84 от ЗЗД, вр. Постановление № 426 от 18.12.2014г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения, в сила от 01.01.2015г.

Искането на ищеца за присъждане на лихва за забава върху сумата от 36 309. 60 лева, останалата неплатена част от възнаграждението, от 06.04.2022г. – датата на исковата молба, до окончателното плащане е основателно.

Основателни са и исковете за изтекли лихви върху дължимите суми съответно върху сумата от 72 301. 60 лева от датата на забавата (01.01.2020г.) до 23.01.2020г., включително, деня преди първото частично плащане – 461. 98 лева, върху сумата от 54 309. 60 лева от 25.01.2020г. до 04.03.2020г., включително, деня преди второто плащане – 603. 44 лева, и върху сумата от 36 309. 60 лева от 06.03.2020г. до 05.04.2020г., деня преди датата на исковата молба – 7 413. 21 лева, съгласно възприетото от фактическа страна относно размера на лихвите, при съобразяване на ЗМДВИП.

Исковете по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за изтекли лихви следва да бъдат уважени в тези размери, общо лева 8 478. 63 лева, а в останалата част – размер и период, отхвърлени.

При дължимост от ответника на неплатена главница и лихви за забава, ищецът не е възразил с извършените частични плащания (два пъти по 18 000 лева) да се погаси главницата, при което и съдът възприема този ред на погашение. Разпоредбата на чл. 76, ал. 2 от ЗЗД, предвиждаща, че когато изпълнението не е достатъчно да покрие лихвите, разноските и главницата, погасяват се най-напред разноските, след това лихвите и най-после главницата, е диспозитивна, при което длъжникът и кредиторът може да се отклонят от нея, както е в случая.

По разноските

Ищецът е поискал присъждане на направените по делото разноски. Установява разноски за платена и дължима държавна такса от 1 860. 23 лева, 600 лева разноски за вещо

лице и 2 100 лева разноси за адвокат по договор за правна защита и съдействие от 04.04.2022г. С оглед изхода на делото са му дължими 1 848. 91 лева от разноските за държавна такса, 596. 48 лева от разноските за вещо лице и 2 087. 68 лева от разноските за адвокат, общо 4 533. 07 лева, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „П.Е.“ ЕООД, с ЕИК *** и със седалище и адрес на управление гр.София, район „Красно село“, ж.к.“Бъкстон“, ул.“*****“, да заплати на „С.А.“ ЕООД, с ЕИК ***** и със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, район „Източен“, бул.“*****“, на основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД, сумата от **36 309. 60 лева** (тридесет и шест хиляди триста и девет лева и шестдесет стотинки) останало неплатено възнаграждение с ДДС по договор за изграждане на тръбопроводи от неръждаема и др. стомана на обект: „Инсталация за производство на етерични масла“, за което е била издадена данъчна фактура № 0000002764/31.12.2019г., **със законната лихва за забава от 06.04.2022г. до окончателното плащане**, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, както и изтекли лихви за забава от общо **8 478. 63 лева** (осем хиляди четиристотин седемдесет и осем лева и шестдесет и три стотинки), съответно 461. 98 лева, 603. 44 лева и 7 413. 21 лева, за времето от 01.01.2020г. до 23.01.2020г., включително, от 25.01.2020г. до 04.03.2020г., включително, и от 06.03.2020г. до 05.04.2022г., включително, върху сумите съответно от 72 301. 60 лева, 54 309. 60 лева и 36 309. 60 лева, а на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК – **сумата от 4 533. 07 лева** (четири хиляди петстотин тридесет и три лева и седем стотинки) разноси по делото, като **ОТХВЪРЛЯ** исковете по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за изтекли лихви в останалата част и периоди, съответно за суми от 482. 10 лева, 618. 58 лева и 7 696. 23 лева, общо 8 796. 91 лева.**

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – гр. София в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____